

Genesis 44

Claes Corneliszoon Moeyaert - *Josephs Schaffner findet den Kelch in Benjamins Sack*
(December 31, 1626)

וַיֹּצֵא אֶת־אֲשֶׁר עַל־בֵּיתוֹ לֵאמֹר׃
 מִלֵּא אֶת־אֲמַתְחַת הָאֲנָשִׁים אֲכַל כַּאֲשֶׁר יוּכְלוֹן שְׂאֵת
 וְשִׁים כֶּסֶף־אִישׁ בְּפִי אֲמַתְחַתּוֹ׃

וְאֶת־גְּבִיעֵי גְבִיעַ הַכֶּסֶף תְּשִׁים בְּפִי אֲמַתְחַת הַקָּטָן
 וְאֵת כֶּסֶף שְׂבָרוֹ
 וַיַּעַשׂ כַּדְּבַר יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר׃

הַבֶּקֶר אֹזֶר וְהָאֲנָשִׁים שָׁלְחוּ הֵמָּה וַחֲמַרֵיהֶם׃

הֵם יֵצְאוּ אֶת־הָעִיר לֹא הִרְחִיקוּ וַיּוֹסֵף אָמַר לְאֲשֶׁר עַל־בֵּיתוֹ
 קוּם רִדֹף אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים וְהַשְׁגַּתֶם וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
 לָמָּה שְׁלַמְתֶּם רְעָה תַּחַת טוֹבָה׃

הֲלוֹא זֶה אֲשֶׁר יִשְׁתָּה אֲדֹנָי בּוֹ וְהוּא נִחַשׁ יִנְחַשׁ בּוֹ
 הֲרַעַתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם׃

וַיִּשְׁגְּמוּ וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו

לָמָּה יְדַבֵּר אֲדֹנָי כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה

חֲלִילָה לַעֲבֹדֶיךָ מַעֲשׂוֹת כַּדְּבָר הַזֶּה:

הֲזוֹ כֶּסֶף אֲשֶׁר מִצָּאנוּ בְּפִי אִמְתַּחֲתֵינוּ הֵשִׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן

וְאֵיךְ נִגְנַב מִבַּיִת אֲדֹנֶיךָ כֶּסֶף אוֹ זָהָב:

אֲשֶׁר יִמָּצָא אִתּוֹ מֵעֲבֹדֶיךָ וּמָת

וְגַם־אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֲדֹנֶי לַעֲבָדִים:

וַיֹּאמֶר

גַּם־עַתָּה כַּדְּבָרֵיכֶם כֹּן־הוּא

אֲשֶׁר יִמָּצָא אִתּוֹ יִהְיֶה־לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם תִּהְיוּ נְקִיִּים:

וַיִּשְׁגְּמוּ וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו

לְמָה יְדַבֵּר אֲדֹנָי כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה
חֲלִילָה לָעֲבָדֶיךָ מַעֲשׂוֹת כַּדְּבָר הַזֶּה:

הֲזוֹ כֶּסֶף אֲשֶׁר מִצָּאנוּ בְּפִי אִמְתַּחֲתֵינוּ הֵשִׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן
וְאֵיךְ נִגְנַב מִבַּיִת אֲדֹנֶיךָ כֶּסֶף אוֹ זָהָב:

WBC (v7-9)

“The brothers protest their innocence in the most outspoken terms. They point to their past behavior: their return of the money on their previous trip. Their wild offer, that if any of them is a thief, he should and the rest of them be enslaved, shows their confidence in their innocence. But in the total perspective of the Joseph story, the punishment of theft with slavery or death has echoes of their treatment of Joseph; the brothers are now offering to suffer as they made him suffer. So they are being fairer than they realize in making such an offer.”

אֲשֶׁר יִמָּצָא אִתּוֹ מֵעֲבָדֶיךָ וּמֵת
וְגַם־אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֲדֹנָי לְעֲבָדִים:

וַיֹּאמֶר

גַּם־עַתָּה כַּדְּבָרֵיכֶם כֹּן־הוּא
אֲשֶׁר יִמָּצָא אִתּוֹ יִהְיֶה־לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם תִּהְיוּ נְקִיִּים:

וַיִּשְׁגְּמוּ וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו

לְמָה יְדַבֵּר אֲדֹנָי כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה

חֲלִילָה לָעֶבְדֶיךָ מַעֲשׂוֹת כַּדְּבָר הַזֶּה:

הֲזוֹ כֶּסֶף אֲשֶׁר מִצָּאנוּ בְּפִי אִמְתְּחֹתֵינוּ הַשִּׁיבָנוּ אֵלֶיךָ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן

וְאֵיךְ נִגְנַב מִבַּיִת אֲדֹנֶיךָ כֶּסֶף אוֹ זָהָב:

Another comparison

ESV Genesis 31:32

“Anyone with whom you find your gods shall not live. In the presence of our kinsmen point out what I have that is yours, and take it.” Now Jacob did not know that Rachel had stolen them.”

אֲשֶׁר יִמָּצָא אִתּוֹ מֵעֲבָדֶיךָ וּמֵת

וְגַם־אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֲדֹנָי לְעֲבָדִים:

וַיֹּאמֶר

גַּם־עַתָּה כַּדְּבָרֵיכֶם כֹּן־הוּא

אֲשֶׁר יִמָּצָא אִתּוֹ יִהְיֶה־לִּי לְעֶבֶד וְאַתֶּם תִּהְיוּ נְקִיִּים:

וַיִּשְׁגֹּם וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו

לָמָּה יְדַבֵּר אֲדֹנָי כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה

חֲלִילָה לָעֲבָדֶיךָ מִעֲשׂוֹת כַּדְּבָר הַזֶּה:

הֲזוֹ כֶּסֶף אֲשֶׁר מִצָּאנוּ בְּפִי אִמְתַּחֲתֵינוּ הֵשִׁיבנוּ אֵלֶיךָ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן

וְאֵיךְ נִגְנַב מִבַּיִת אֲדֹנֶיךָ כֶּסֶף אוֹ זָהָב:

אֲשֶׁר יִמָּצָא אִתּוֹ מִעֲבָדֶיךָ וּמֵת

וְגַם־אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֲדֹנֶי לְעֲבָדִים:

WBC (v10)

“Joseph’s whole purpose is to single out Benjamin to see whether his brothers will sacrifice him as they did Joseph. Hence, the steward insists that only the thief will be taken into custody.”

וַיֹּאמֶר

גַּם־עַתָּה כַּדְּבָרֵיכֶם כֹּן־הוּא

אֲשֶׁר יִמָּצָא אִתּוֹ יִהְיֶה־לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם תִּהְיוּ נְקִיִּים:

וַיִּמְהָרוּ וַיֹּרְדוּ אִישׁ אֶת־אֶמְתַּחְתּוֹ אֶרְצָה
וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אֶמְתַּחְתּוֹ:

וַיַּחַפֵּשׂ בַּגָּדוֹל הַחֵל וּבִקְטָן כָּלָה
וַיִּמְצָא הַגָּבִיעַ בְּאֶמְתַּחַת בְּנִימָן:

וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹלְתָם
וַיַּעֲמֹס אִישׁ עַל־חֻמְרוֹ
וַיֵּשְׁבוּ הָעִירָה:

וַיָּבֹא יְהוּדָה וְאַחִיו בְּיַתֵּהּ יוֹסֵף וְהוּא עוֹדְנָו שֵׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אֶרְצָה:

וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף

מָה־הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם

הַלֹּא יָדַעְתֶּם כִּי־נִחַשׁ יִנְחֹשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כַּמְנִי:

וַיִּמְהָרוּ וַיֹּרְדוּ אִישׁ אֶת־אִמְתָּתוֹ אֶרְצָה
וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אִמְתָּתוֹ:

וַיַּחַפֵּשׂ בַּגָּדוֹל הַחֵל וּבִקְטָן כָּלָה
וַיִּמְצָא הַגְּבִיעַ בְּאִמְתָּחַת בְּבִנְיָמִן:

WBC (v13)

“When Joseph disappeared, it was only Jacob who **tore his clothes** (37:34); now all the brothers do, the first clear sign of fraternal solidarity. Whereas they had contrived to dispatch Joseph to Egypt, this time they voluntarily return with Benjamin to Egypt.”

ESV Genesis 37:34 “Then Jacob **tore his garments** and put sackcloth on his loins and mourned for his son many days.”

וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹלֹתָם

וַיַּעֲמֹס אִישׁ עַל־חֻמְרוֹ

וַיֵּשְׁבוּ הָעִירָה:

וַיָּבֹא יְהוּדָה וְאַחִיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹדְנֹו שֵׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אֶרְצָה:

וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף

מִה־הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם

הַלֹּא יָדַעְתֶּם כִּי־נִחַשׁ יִנְחֹשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כַּמְנִי:

וַיִּמְהָרוּ וַיֹּרְדוּ אִישׁ אֶת־אֲמֹתָתוֹ אֶרְצָה
וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אֲמֹתָתוֹ:

וַיַּחַפֵּשׂ בַּגָּדוֹל הַחֵל וּבִקְטָן כְּלֵה
וַיִּמְצָא הַגְּבִיעַ בְּאֲמֹתַחַת בְּנִימָן:

וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹלְתָם
וַיַּעֲמֹס אִישׁ עַל־חֻמְרוֹ
וַיֵּשְׁבוּ הָעִירָה:

WBC (v14)

“The brothers had left very early (v 3) [הַבֶּקֶר אֹר], so Joseph was still at his residence.”

וַיָּבֹא יְהוּדָה וְאַחִיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹדְנוֹ שָׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אֶרְצָה:

וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף

מִה־הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם

הַלֹּא יָדַעְתֶּם כִּי־נִחַשׁ יִנְחֹשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כַּמְנִי:

וַיִּמְהָרוּ וַיֹּרְדוּ אִישׁ אֶת־אִמְתַּחְתּוֹ אֶרְצָה
וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אִמְתַּחְתּוֹ:

וַיַּחַפֵּשׂ בַּגָּדוֹל הַחֵל וּבִקְטָן כְּלֵה
וַיִּמְצָא הַגְּבִיעַ בְּאִמְתַּחַת בְּנִימָן:

Contrast verse 14 with the brothers' previous homage to Joseph.

ESV Genesis 42:6 "Now Joseph was governor over the land. He was the one who sold to all the people of the land. And Joseph's brothers came and bowed themselves before him with their faces to the ground [וַיִּשְׁתַּחוּּ-לוֹ אַפַּיִם אֶרְצָה]."

ESV Genesis 43:26 "When Joseph came home, they brought into the house to him the present that they had with them and bowed down to him to the ground [וַיִּשְׁתַּחוּּ-לוֹ אֶרְצָה]."

וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹלְתָם
וַיַּעֲמֹס אִישׁ עַל־חֻמְרוֹ
וַיֵּשְׁבוּ הָעִירָה:

וַיָּבֹא יְהוּדָה וְאַחִיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹדְנֵנוּ שָׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אֶרְצָה:

וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף

מִה־הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם

הַלֹּא יָדַעְתֶּם כִּי־נִחַשׁ יִנְחֹשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כַּמְנִי:

וַיֹּאמֶר יְהוָה

מִה־נֹאמַר לְאֹדְנִי מִה־נְדַבֵּר וּמִה־נִּצְטַדֵּק

הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת־עֵינַי עַבְדֶּיךָ

הַנִּנְנוּ עֲבָדִים לְאֹדְנִי גַם־אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר־נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ:

וַיֹּאמֶר

חֲלִילָה לִּי מִעֲשׂוֹת זֹאת

הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד

וְאַתֶּם עָלוּ לְשִׁלּוֹם אֶל־אֲבִיכֶם:

וַיַּגֵּשׁ אֵלָיו יְהוָה וַיֹּאמֶר

בִּי אֹדְנִי יְדַבֵּר־נָא עַבְדְּךָ דָּבַר בְּאָזְנֵי אֹדְנִי

וְאֶל־יַחַר אַפְּךָ בְּעַבְדְּךָ כִּי כְמוֹךָ כִּפְרָעָה:

Are Judah and his brothers really guilty for stealing the silver cup?
Then why does Judah say **God has uncovered their guilt?**

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה

מִה־נֹאמַר לְאֹדְנִי מִה־נִּדְבַר וּמִה־נִּצְטַדֵּק

הָאֱלֹהִים מָצָא אֶת־עֵינֹן עֲבָדָיךָ

הַנִּנְנוּ עֲבָדִים לְאֹדְנִי גַם־אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר־נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ:

וַיֹּאמֶר

חֲלִילָה לִּי מִמַּעֲשׂוֹת זֹאת

הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד

וְאַתֶּם עָלוּ לְשִׁלּוֹם אֶל־אֲבִיכֶם:

וַיַּגֵּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר

כִּי אֹדְנִי יְדַבֵּר־נָא עֲבָדְךָ דָּבַר בְּאָזְנֵי אֹדְנִי

וְאֶל־יַחַר אַפְּךָ בְּעֲבָדְךָ כִּי כְמוֹךָ כִּפְרָעָה:

Are Judah and his brothers really guilty for stealing the silver cup?
Then why does Judah say **God has uncovered their guilt?**

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה

מִה־נֹּאמַר לְאֹדְנִי מִה־נִּדְבַר וּמִה־נִּצְטַדַּק

הָאֱלֹהִים מָצָא אֶת־עֲוֹן עֲבָדָיךָ

הַנִּנְנוּ עֲבָדִים לְאֹדְנִי גַם־אֲנַחְנוּ גַם־אֲשֶׁר־נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ:

Compare:

ESV Genesis 42:21-23 Then they said to one another, "**In truth we are guilty concerning our brother**, in that we saw the distress of his soul, when he begged us and we did not listen. **That is why this distress has come upon us.**" 22 And Reuben answered them, "Did I not tell you not to sin against the boy? But you did not listen. **So now there comes a reckoning for his blood.**" 23 They did not know that Joseph understood them, for there was an interpreter between them.

וַיֹּאמֶר

חֲלִילָה לִּי מִעֲשׂוֹת זֹאת

הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד

וְאַתֶּם עָלוּ לְשִׁלּוֹם אֶל־אֲבִיכֶם:

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר

בִּי אֹדְנִי יְדַבֵּר־נָא עֲבָדְךָ דָּבָר בְּאָזְנֵי אֹדְנִי

וְאֶל־יַחַר אַפְּךָ בְּעֲבָדְךָ כִּי כַמוֹךָ כִּפְרָעָה:

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה

מִה־נֹאמַר לְאֲדֹנָי מִה־נְדַבֵּר וּמִה־נִּצְטַדֵּק

הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת־עֵינַי עַבְדֶּיךָ

הַנִּנְנוּ עַבְדִּים לְאֲדֹנָי גַם־אֲנִי־נָחְנוּ גַם אֲשֶׁר־נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ:

Note how Judah is **not** going to take up the offer for them all to go free except Benjamin.

וַיֹּאמֶר

חֲלִילָה לִּי מִעֲשׂוֹת זֹאת

הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד

וְאַתֶּם עָלוּ לְשִׁלּוֹם אֶל־אֲבִיכֶם:

וַיַּגֵּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר

בִּי אֲדֹנָי יְדַבֵּר־נָא עַבְדְּךָ דָּבָר בְּאָזְנֵי אֲדֹנָי

וְאֶל־יַחַר אַפְּךָ בְּעַבְדְּךָ כִּי כָמוֹךָ כִּפְרָעָה:

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה

מִה־נֹאמַר לְאֲדֹנָי מִה־נִּדְבַר וּמִה־נִּצְטַדֵּק

הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת־עֵוֹן עַבְדֶּיךָ

הַנִּנְנוּ עַבְדִּים לְאֲדֹנָי גַם־אֲנַחְנוּ גַם־אֲשֶׁר־נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ:

Note how Judah is **not** going to take up the offer for them all to go free except Benjamin.

וַיֹּאמֶר

חֲלִילָה לִּי מִעֲשׂוֹת זֹאת

הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד

וְאַתֶּם עָלוּ לְשִׁלּוֹם אֶל־אֲבִיכֶם:

Joseph presses the test.

WBC (v17)

“But Joseph cannot be certain that they are really sorry for their earlier sin, and he puts them in a situation that replicates their situation twenty-two years earlier as closely as possible. He therefore invites them to return home without Benjamin, who will stay in Egypt as his slave.”

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר

בִּי אֲדֹנָי יְדַבֵּר־נָא עַבְדְּךָ דָּבַר בְּאָזְנֵי אֲדֹנָי

וְאֶל־יַחַר אַפְּךָ בְּעַבְדְּךָ כִּי כְמוֹךָ כִּפְרַעְתָּ:

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה

מִה־נֹאמַר לְאֹדְנִי מִה־נְדַבֵּר וּמִה־נִצְטַדֵּק

הָאֱלֹהִים מָצָא אֶת־עֵינֶי עֲבָדֶיךָ

הַנִּנְנוּ עֲבָדִים לְאֹדְנִי גַם־אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר־נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ:

וַיֹּאמֶר

חֲלִילָה לִּי מִמַּעֲשׂוֹת זֹאת

הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד

וְאַתֶּם עָלוּ לְשִׁלּוֹם אֶל־אֲבִיכֶם:

Now Judah begins his speech.

- here to the end of the chapter
- longest speech in Genesis
- 3 parts
 - Review of the past (v18-29)
 - What will happen if Ben doesn't return (v30-32)
 - Judah offers himself (v33-34)

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר

בִּי אֹדְנִי יְדַבֵּר־נָא עֲבָדְךָ דָּבַר בְּאָזְנֵי אֹדְנִי

וְאֶל־יַחַר אַפְּךָ בְּעַבְדְּךָ כִּי כְמוֹךָ כִּפְרָעָה:

“His [Judah’s] remarkable speech is a point-for-point undoing, morally and psychologically, of the brothers’ earlier violation of fraternal and filial bonds. A basic biblical perception about both human relations and relations between God and man is that love is unpredictable, arbitrary, at times perhaps seemingly unjust, and Judah now comes to an acceptance of that fact with all its consequences. His father, he states clearly to Joseph, has singled out Benjamin for a special love, as he singled out Rachel’s other son before. It is a painful reality of favoritism with which Judah, in contrast to the earlier jealousy over Joseph, is here reconciled, out of filial duty and more, out of filial love. His entire speech is motivated by the deepest empathy for his father by a real understanding of what it means for the old man’s very life to be bound up with that of the lad. He can even bring himself to quote sympathetically (verse 27) Jacob’s typically extravagant statement that his wife bore him two sons – as though Leah were not also his wife and the other ten were not also his sons. Twenty-two years earlier, Judah engineered the selling of Joseph into slavery; now he is prepared to offer himself as a slave so that the other son of Rachel can be set free. Twenty-two years earlier, he stood with his brothers and silently watched when the bloodied tunic they had brought to Jacob sent their father into a fit of anguish; now he is willing to do anything in order not to have to see his father suffer that way again.”

Robert Alter on Judah’s speech in Genesis 44:18-34
(*Art of Biblical Narrative*, 174–75)

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה

מִה־נֹּאמַר לְאֹדְנִי מִה־נִּדְבַר וּמִה־נִּצְטַדֵּק

הָאֱלֹהִים מָצָא אֶת־עֵוֹן עַבְדֶּיךָ

הַנִּנְנוּ עַבְדִּים לְ

JM 174i

i With כ .. כ (or וּכ .. כ) [Josh 14.11](#); [1Sm 30.24](#); [Ez 18.4](#); [Dn 11.29](#)), it is not exactly being said that the first thing is *like* the second nor ([Josh 14.11](#); [Jdg 8.18](#); [1Sm 30.24](#); [Is 24.2](#)) that the second thing is *like* the first, but rather that the first thing is like the second **and** the second is like the first (so the sequence of the members is immaterial and there is the possibility of using ו). In other words, the two terms are declared identical in some regard. Thus [Josh 14.11](#) אִזּוּ וּכְכַחִי עֵתָּה does not signify *my force then is like my force now* (which would not suit the context), nor *my force now is like my force then*, but *my force then and my force now, they are the same*. Examples: [Gn 18.25](#) "the just and the sinner will have the same fate"; [Lv 7.7](#) "the guilt-offering and the sin-offering are comparable: one law governs both"; [24.16](#) "the immigrant and the native are equal"; [Gn 44.18](#) כַּמֹּדְךָ כַּפְרֵעָה *you and Pharaoh, both are one* (cf. [§ 154 b](#)); [Is 24.2](#) "the same end will await people and priests, slaves and masters .."; [Hg 2.3](#) "he and nothing, are they not the same thing in your eyes?"; [Ec 9.2](#) "the just and the sinner have the same lot"⁽⁶⁾.

וַיֹּאמֶר

חֲלִילָה לִּי מֵעַתָּה

הָאִישׁ אֲשֶׁר נָס

וְאֵתָם עָלוּ לְשׁוֹ

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר

בִּי אֹדְנִי יְדַבֵּר־נָא עַבְדְּךָ דָּבָר בְּאָזְנֵי אֹדְנִי

וְאֶל־יַחַר אַפְּךָ בְּעַבְדְּךָ כִּי כַמֹּדְךָ כַּפְרֵעָה:

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה

מִה־נֹּאמַר לְאֹדְנִי מִה־נְּדַבֵּר וּמִה־נִּצְטַדֵּק

הָאֱלֹהִים מָצָא אֶת־עֵוֹן עַבְדֶּיךָ

הַנִּנְנוּ עַבְדִּים לְ

JM 174i

i With כ .. כ (or וּכ .. כ) [Josh 14.11](#); [1Sm 30.24](#); [Ez 18.4](#); [Dn 11.29](#)), it is not exactly being said that the first thing is *like* the second nor ([Josh 14.11](#); [Jdg 8.18](#); [1Sm 30.24](#); [Is 24.2](#)) that the second thing is *like* the first, but rather that the first thing is like the second **and** the second is like the first (so the sequence of the members is immaterial and there is the possibility of using ו). In other words, the two terms are declared identical in some regard. Thus [Josh 14.11](#) אִזּוּ וּכְכַחִי עַתָּה does not signify *my force then is like my force now* (which would not suit the context), nor *my force now is like my force then*, but *my force then and my force now, they are the same*. Examples: [Gn 18.25](#) "the just and the sinner will have the same fate"; [Lv 7.7](#) "the guilt-offering and the sin-offering are comparable: one law governs both"; [24.16](#) "the immigrant and the native are equal"; [Gn 44.18](#) כַּמֹּדְךָ כַּפַּרְעֵה **you and Pharaoh, both are one** (cf. [§ 154 b](#)); [Is 24.2](#) "the same end will await people and priests, slaves and masters .."; [Hg 2.3](#) "he and nothing, are they not the same thing in your eyes?"; [Ec 9.2](#) "the just and the sinner have the same lot"⁽⁶⁾.

וַיֹּאמֶר

חֲלִילָה לִּי מֵעַתָּה

הָאִישׁ אֲשֶׁר נָס

וְאַתָּם עָלוּ לְשׂוֹ

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר

בִּי אֹדְנִי יְדַבֵּר־נָא עַבְדְּךָ דָּבָר בְּאָזְנֵי אֹדְנִי

וְאַל־יַחַר אַפְּךָ בְּעַבְדְּךָ כִּי כַּמֹּדְךָ כַּפַּרְעֵה:

WBC (v18)

Judah maintains a deferential mode of address.

...

"You are just like Pharaoh" explains Judah's deference and maybe hints at Joseph's power to pardon.

אֲדֹנָי שְׂאֵל אֶת-עַבְדֶּיךָ לֵאמֹר

הֲיֵשׁ-לָכֶם אָב אוֹ-אֶחָ:

וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדֹנָי

יֵשׁ-לָנוּ אָב זָקֵן וַיֵּלֶד זְקֵנִים קָטָן
וְאָחִיו מֵת וַיִּזְתֶּר הוּא לְבַדּוֹ לְאִמּוֹ
וְאָבִיו אָהֵבוּ:

וַתֹּאמֶר אֶל-עַבְדֶּיךָ

הוֹרְדֵהוּ אֵלַי וְאֲשִׁימָה עֵינַי עָלָיו:

וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדֹנָי

לֹא-יֻכַל הַנַּעַר לַעֲזֹב אֶת-אָבִיו
וְעַזֵּב אֶת-אָבִיו וּמֵת:

וַתֹּאמֶר אֶל-עַבְדֶּיךָ

אִם-לֹא יֵרֵד אֲחִיכֶם הַקָּטָן אִתְּכֶם
לֹא תִסְפּוּן לִרְאוֹת פָּנָי:

אֲדֹנָי שְׂאֵל אֶת-עַבְדִּי לֵאמֹר

הֲיִשְׁלַחְכֶם אֲבִי אִוְ-אֶחָ:

וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדֹנָי

יִשְׁלַחְנוּ אֲבִי זִקְנִי וְיִלְדֵי זְקֵנִים קָטָן
וְאֶחָיו מֵת וַיִּוְתָר הוּא לְבְדוֹ לְאִמּוֹ
וְאָבִיו אֶהְיֶה:

וַתֹּאמֶר אֶל-עַבְדִּי

הֲוֹרְדָהוּ אֵלַי וְאֲשִׁימָה עֵינַי עָלָיו:

וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדֹנָי

לֹא-יִוְכַל הַנַּעַר לַעֲזֹב אֶת-אָבִיו
וְעֲזַב אֶת-אָבִיו וּמָת:

וַתֹּאמֶר אֶל-עַבְדִּי

אִם-לֹא יֵרֵד אֶחֱיֶכֶם הַקָּטָן אֶתְכֶם
לֹא תִסְפּוּן לִרְאוֹת פָּנָי:

WBC (V19-23)

Note no mention of

-charge of spying

-imprisonment

-detention of Simeon.

אֲדֹנָי שְׂאֵל אֶת-עַבְדִּי לְאֹמֶר

הִישַׁלְכֶם אֵב אוֹ-אֶחָ:

וְנֹאמֶר אֶל-אֲדֹנָי

יִשַׁלְנוּ אֵב זֶקֶן וְיִלְד זְקֵנִים קִטָּן
וְאֶחָיו מֵת וַיִּזְתֶּר הוּא לְבַדּוֹ לְאֹמֶר
וְאָבִיו אֶהְבּוּ:

וְהֹאמֶר אֶל-עַבְדִּיךָ

הוֹרְדֵהוּ אֵלַי וְאֲשִׁימָה עֵינַי עָלָיו:

וְנֹאמֶר אֶל-אֲדֹנָי

לֹא-יִוָּכַל הַנַּעַר לַעֲזֹב אֶת-אָבִיו
וְעֲזַב אֶת-אָבִיו וּמֵת:

וְהֹאמֶר אֶל-עַבְדִּיךָ

אִם-לֹא יֵרֵד אֶחֱיֶכֶם הַקָּטָן אֶתְכֶם
לֹא תִסְפּוּן לְרֹאוֹת פָּנָי:

WBC (V19-23)

Note no mention of
-charge of spying
-imprisonment
-detention of Simeon.

אֲדֹנָי שְׂאֵל אֶת־עַבְדִּי לֵאמֹר

הֲיִשְׁלַחְכֶם אֲבֹאֲחֶ:

וַנֹּאמֶר אֶל־אֲדֹנָי

יִשְׁלַחְנוּ אֲבֹאֲב זֶקֶן וְיִלְד זְקֵנִים קִטָּן
וְאֶחָיו מֵת וַיִּזְתֶּר הוּא לְבַדּוֹ לְאִמּוֹ
וְאָבִיו אֶהְבּוֹ:

וַתֹּאמֶר אֶל־עַבְדִּי

הֲוֹרְדָהוּ אֵלַי וְאֲשִׂימָה עֵינַי עָלָיו:

וַנֹּאמֶר אֶל־אֲדֹנָי

לֹא־יֻכַל הַנַּעַר לַעֲזֹב אֶת־אָבִיו
וְעֹזֵב אֶת־אָבִיו וּמֵת:

וַתֹּאמֶר אֶל־עַבְדִּי

אִם־לֹא יֵרֵד אֶחֱיֶכֶם הַקָּטָן אֶתְכֶם
לֹא תִסְפּוּן לִרְאוֹת פָּנַי:

WBC (V19-23)

[T]he demand to bring Benjamin is softened into “so that I can look after him” (v 21), lit “**put my eye upon him**,” a phrase that generally expresses benevolent attention (cf Jer 24:6; 39:12; 40:4).

WBC (V19-23)

Note no mention of
-charge of spying
-imprisonment
-detention of Simeon.

הַיֵּשׁ-לְכֶם אֵב אוֹ-אֶחָ:
 הַיֵּשׁ-לְכֶם אֵב אוֹ-אֶחָ:

אֲדַנִּי שְׂאֵל אֶת-עַבְדִּי לְאֹמֶר
 אֲדַנִּי שְׂאֵל אֶת-עַבְדִּי לְאֹמֶר

יֵשׁ-לָנוּ אֵב זָקֵן וְיֶלֶד זְקֵנִים קָטָן
 וְאָחִיו מֵת וַיִּזְתֶּר הוּא לְבַדּוֹ לְאֹמֶר
 וְאָבִיו אֶהְיֶה:

וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדָנָי
 וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדָנָי

WBC (V19-23)

And Judah slips in more details about the age of Jacob and his attachment to Benjamin. Jacob is “elderly”; Benjamin is “young,” the “child of his old age”; “his brother is dead” (not just “no more” [42:13]); and “his father loves him,” indeed “will die” if he does not return.

הוֹרְדָהוּ אֵלַי וְאֲשִׁימָה עֵינַי עָלָיו:
 הוֹרְדָהוּ אֵלַי וְאֲשִׁימָה עֵינַי עָלָיו:

וְהִנֵּנוּ אֶל-עַבְדֶּיךָ
 וְהִנֵּנוּ אֶל-עַבְדֶּיךָ

לֹא-יִוָּכַל הַנֶּעַר לְעֹזֵב אֶת-אָבִיו
 וְעֹזֵב אֶת-אָבִיו וּמָת:

וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדָנָי
 וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדָנָי

אִם-לֹא יֵרֵד אֲחֵיכֶם הַקָּטָן אִתְּכֶם
 לֹא תִסְפְּוּן לְרִאֲוֹת פָּנָי:

וְהִנֵּנוּ אֶל-עַבְדֶּיךָ
 וְהִנֵּנוּ אֶל-עַבְדֶּיךָ

WBC (V19-23)

Note no mention of
-charge of spying
-imprisonment
-detention of Simeon.

הַיֵּשׁ-לָכֶם אֲבֹתֵינוּ אֶחָד:

אֲדֹנָי שְׂאֵל אֶת-עַבְדִּי לְאֹמֶר

יֵשׁ-לָנוּ אֲבֹתֵינוּ זֶקֶן וְיֶלֶד זְקֵנִים קָטָן
וְאֶחָיו מֵת וַיִּוְתֶר הוּא לְבִדּוֹ לְאִמּוֹ
וְאָבִיו אֶהְבּוֹ:

וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדֹנָי

הוֹרְדֵהוּ אֵלַי וְאֲשִׁימָה עֵינַי עָלָיו:

וְהִנֵּנוּ אֶל-עַבְדֶּיךָ

לֹא-יֻכַל הַנַּעַר לַעֲזֹב אֶת-אָבִיו
וְעֲזַב אֶת-אָבִיו וּמֵת:

וַנֹּאמֶר אֶל-אֲדֹנָי

אִם-לֹא יֵרֵד אֶחֱיֶיכֶם הַקָּטָן אִתְּכֶם
לֹא תִסְפּוּן לְרַאֲוֹת פָּנָי:

וְהִנֵּנוּ אֶל-עַבְדֶּיךָ

WBC (V19-23)

The acknowledgment of his father's **favoritism** is striking, for it was Jacob's love of Joseph that caused his brothers to hate him. Now this same **favoritism** is cited as ground for mercy; the other brothers, or at least Judah, have accepted that love for their father must override all other grudges.

וַיְהִי כִּי עָלִינוּ אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וַנִּגְדֹּלּוֹ אֶת דְּבָרֵי אָדֹנָי:

וַיֹּאמֶר אָבִינוּ שָׁבוּ שְׁבְרוּ-לָנוּ מֵעַט-אֶכֶל:

וַנֹּאמֶר

לֹא נוֹכַל לָרֶדֶת

אִם-יֵשׁ אַחִינוּ הַקָּטָן אִתָּנוּ וַיִּרְדָּנוּ

כִּי-לֹא נוֹכַל לָרְאוֹת פְּנֵי הָאִישׁ וְאַחִינוּ הַקָּטָן אֵינָנו אִתָּנוּ:

וַיֹּאמֶר עַבְדְּךָ אָבִי אֵלֵינוּ

אַתֶּם יַדְעֶתֶם כִּי שְׁנַיִם יִלְדָה-לִּי אֲשֶׁתִּי:

וַיֵּצֵא הָאֶחָד מֵאִתִּי וְאָמַר אֵדָ טָרֵף טָרֵף

וְלֹא רָאִיתִיו עַד-הַנְּהָ:

וּלְקַחְתֶּם גַּם-אֶת-זֶה מֵעַם פְּנֵי וְקָרְהוּ אֶסּוֹן

וְהוֹרְדֶתֶם אֶת-שִׁיבְתִי בְרַעַה שְׂאֵלָה:

וַיְהִי כִּי עָלִינוּ אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וַנִּגְדֹּלּוֹ אֶת דְּבָרֵי אָדֹנָי:

וַיֹּאמֶר אָבִינוּ

שָׁבוּ שְׁבוּ-לָנוּ מֵעַט-אֶכֶל:

וַנֹּאמֶר

לֹא נוֹכַל לָרֶדֶת

אִם-יֵשׁ אַחִינוּ הַקָּטָן אִתָּנוּ וַיֵּרְדְּנוּ

כִּי-לֹא נוֹכַל לָרְאוֹת פְּנֵי הָאִישׁ וְאַחִינוּ הַקָּטָן אֵינָנו אִתָּנוּ:

וַיֹּאמֶר עַבְדְּךָ אָבִי אֵלֵינוּ

אַתֶּם יַדְעֶתֶם כִּי שְׁנַיִם יִלְדָה-לִּי אֲשֶׁתִּי:

וַיֵּצֵא הָאֶחָד מֵאֵתִי וְאָמַר אֵדָּ טָרֵף טָרֵף

וְלֹא רָאִיתִיו עַד-הַנְּהָ:

וְלִקְחֶתֶם גַּם-אֶת-זֶה מֵעַם פְּנֵי וְקָרְהוּ אֶסּוֹן

וְהוֹרְדֶתֶם אֶת-שִׁיבְתִי בְרַעַה שְׂאֵלָה:

וַיְהִי כִּי עָלִינוּ אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וַנִּגְדֹּלּוֹ אֶת דְּבָרֵי אָדֹנָי:

וַיֹּאמֶר אָבִינוּ

שָׁבוּ שְׁבוּ-לָנוּ מֵעַט-אֶכֶל:

וַנֹּאמֶר

לֹא נוֹכַל לָרֶדֶת

אִם-יֵשׁ אַחִינוּ הַקָּטָן אִתָּנוּ וַיֵּרְדְּנוּ

כִּי-לֹא נוֹכַל לְרַאוֹת פְּנֵי הָאִישׁ וְאַחִינוּ הַקָּטָן אֵינָנו אִתָּנוּ:

וַיֹּאמֶר עַבְדְּךָ אָבִי אֵלֵינוּ

אַתֶּם יְדַעְתֶּם כִּי שְׁנַיִם יִלְדָה-לִּי אִשְׁתִּי:

WBC (V24-29)

Nowhere in 42:29–43:14

does Jacob say, “*You know my wife bore me two sons*” (44:27), but Judah

puts his father’s attitudes into words, even though he thereby in effect delegitimizes himself.

וַיֵּצֵא הָאֶחָד מֵאִתִּי וְאָמַר אֵדָן טָרַף טָרַף

וְלֹא רָאִיתִיו עַד-הַנְּהָ:

וְלִקְחֶתֶם גַּם-אֶת-זֶה מֵעַם פְּנֵי וְקָרְהוּ אֶסּוּן

וְהוֹרְדֶתֶם אֶת-שִׁיבְתִי בְרַעַה שְׂאֵלָה:

וַיְהִי כִּי עָלִינוּ אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וַנִּגְדַּלְוָה אֶת דְּבָרֵי אָדֹנָי:

וַיֹּאמֶר אָבִינוּ

שָׁבוּ שְׁבוּ-לָנוּ מֵעַט-אֶכֶל:

וַנֹּאמֶר

לֹא נוֹכַל לָרֶדֶת

אִם-יֵשׁ אַחֵינוּ הַקָּטָן אִתָּנוּ וַיֵּרְדְּנוּ

כִּי-לֹא נוֹכַל לָרְאוֹת פְּנֵי הָאִישׁ וְאַחֵינוּ הַקָּטָן אֵינְנוּ אִתָּנוּ:

וַיֹּאמֶר עַבְדְּךָ אָבִי אֵלֵינוּ

אַתֶּם יֹדְעֹתֶם כִּי שְׁנַיִם יִלְדָה-לִּי אֲשֶׁתִּי:

וַיֵּצֵא הָאֶחָד מֵאֵתִי וְאָמַר אֵךְ טָרַף טָרַף

וְלֹא רָאִיתִיו עַד-הַנֵּה:

וְלִקְחֹתֶם גַּם-אֶת-זֶה מֵעַם פְּנֵי וְקָרְהוּ אֶסּוֹן

וְהוֹרְדֹתֶם אֶת-שִׁיבְתִי בְרַעַה שְׂאֵלָה:

WBC (V24-29)

Then he goes on to tell what Jacob surmised had happened to Joseph: “**Surely he has been torn to bits** [cf 37:33], **and I haven’t seen him since.**” “Joseph now hears for the first time what happened at home when the brothers came back without him.

He hears of his father’s **lament** and **grief** that still persists; he hears the father’s cry ‘**torn to pieces, torn to pieces!**’ which still echoes in the brothers’ ears” (Westermann 3:136).

וְעַתָּה כְּבֹאִי אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וְהַנֶּעֱר אֵינְנוּ אֲתָנוּ וְנִפְשׁוּ וְנִפְשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ:

וְהָיָה כִּרְאוֹתוֹ כִּי-אֵין הַנֶּעֱר וּמָת
וְהוֹרִידוּ עֲבָדֶיךָ אֶת-שִׁיבַת עַבְדְּךָ אֲבִינוּ בִּיגּוֹן שְׂאֵלָה:

כִּי עַבְדְּךָ עָרַב אֶת-הַנֶּעֱר מִעַם אָבִי לֵאמֹר
אִם-לֹא אָבִיאֲנוּ אֵלֶיךָ
וְחִטָּאתִי לְאָבִי כֹל-הַיָּמִים:

וְעַתָּה יִשְׁבֶּנָּא עַבְדְּךָ תַּחַת הַנֶּעֱר עֶבֶד לְאֲדֹנָי וְהַנֶּעֱר יַעַל עִם-אָחִיו:

כִּי-אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל-אָבִי וְהַנֶּעֱר אֵינְנוּ אֲתָי
פֶּן אֲרֹאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמָּצֵא אֶת-אָבִי:

וְעֵתָהּ כְּבֹאִי אֶל-עֲבָדֶיךָ אָבִי וְהִנֵּעַר אֵינְנוּ אֶתְנוּ וְנִפְשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ:

וְהָיָה כִּרְאוֹתָיו כִּי-אֵין הִנֵּעַר וּמָת
וְהוֹרִידוּ עֲבָדֶיךָ אֶת-שִׁיבַת עֲבָדֶיךָ אֲבִינוּ בִּיגּוֹן שְׂאֵלָה:

כִּי עֲבָדֶיךָ עָרַב אֶת-הִנֵּעַר מֵעַם אָבִי לֵאמֹר
אִם-לֹא אָבִיאֲנוּ אֵלֶיךָ
וְחִטָּאתִי לְאָבִי כָל-הַיָּמִים:

וְעֵתָהּ יִשְׁבֶּנָּא עֲבָדֶיךָ תַּחַת הִנֵּעַר עֶבֶד לְאֹדְנִי וְהִנֵּעַר יַעַל עִם-אָחִיו:

כִּי-אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל-אָבִי וְהִנֵּעַר אֵינְנוּ אֶתִּי
פֶּן אֲרֹאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמְצֵא אֶת-אָבִי:

וְעַתָּה כְּבֹאִי אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וְהִנֵּעַר אֵינְנוּ אִתָּנוּ וְנִפְשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנִפְשׁוֹ:

WBC (V30-32)

Judah makes Jacob's words his own, "bring down your servant's gray head in sorrow to the grave" (cf 42:38).

Once again adding a comment of his own, Judah underlines the bond of affection between Jacob and Benjamin: "his life is bound up with his."

וְהָיָה כִּרְאוֹתָיו כִּי-אֵין הִנֵּעַר וּמָת

וְהוֹרִידוּ עִבְדֶיךָ אֶת-שִׁיבַת עַבְדְּךָ אֲבִינוּ בִּיגֹן שְׂאֵלָה:

כִּי עַבְדְּךָ עָרַב אֶת-הִנֵּעַר מֵעַם אָבִי לֵאמֹר

אִם-לֹא אָבִיאֲנוּ אֵלֶיךָ

וְחִטָּאתִי לְאָבִי כָל-הַיָּמִים:

וְעַתָּה יִשְׁבֶּנָּא עַבְדְּךָ תַּחַת הַנֵּעַר עֶבֶד לְאֹדְנִי וְהִנֵּעַר יַעַל עִם-אָחִיו:

כִּי-אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל-אָבִי וְהִנֵּעַר אֵינְנוּ אִתִּי

פֶּן אֲרֹאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמָּצֵא אֶת-אָבִי:

וְעַתָּה כְּבֹאִי אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וְהַנְעֵר אֵינְנוּ אֶתְנוּ וְנִפְשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ:

וְהִיָּה כִּרְאוֹתוֹ כִּי-אֵין הַנְעֵר וּמֵת

וְהוֹרִידוּ עַבְדֶּיךָ אֶת-שִׁיבַת עַבְדְּךָ אֲבִינוּ בִּיגּוֹן שְׂאֵלָה:

Judah offers himself.

כִּי עַבְדְּךָ עָרַב אֶת-הַנְעֵר מִעַם אָבִי לֵאמֹר

אִם-לֹא אָבִיאֲנוּ אֵלֶיךָ

וְחִטָּאתִי לְאָבִי כָל-הַיָּמִים:

וְעַתָּה יִשְׁבֶּנָּא עַבְדְּךָ תַּחַת הַנְעֵר עֶבֶד לְאֲדֹנָי וְהַנְעֵר יַעַל עִם-אָחִיו:

כִּי-אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל-אָבִי וְהַנְעֵר אֵינְנוּ אֶתִּי

פֶּן אֲרֹאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמְצֵא אֶת-אָבִי:

וְעַתָּה כְּבֹאִי אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וְהַנְעֵר אֵינְנוּ אֶתְנוּ וְנִפְשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ:

וְהִיָּה כְּרֵאוֹתוֹ כִּי-אֵין הַנְעֵר וּמֵת

וְהוֹרִידוּ עִבְדֶיךָ אֶת-שִׁיבַת עַבְדְּךָ אֲבִינוּ בִּיגּוֹן שְׂאֵלָה:

Judah offers himself.

כִּי עַבְדְּךָ עָרַב אֶת-הַנְעֵר מִעַם אָבִי לֵאמֹר

אִם-לֹא אָבִיאֲנוּ אֵלֶיךָ

וְחִטָּאתִי לְאָבִי כָל-הַיָּמִים:

וְעַתָּה יִשְׁבֶּנָּא עַבְדְּךָ תַּחַת הַנְעֵר עֶבֶד לְאֹדְנִי וְהַנְעֵר יַעַל עִם-אָחִיו:

WBC (V33-34)

“Simply, Judah so feels for his father that **he begs to sacrifice himself** for a brother more loved than himself” (Sternberg, *Poetics*, 308).

כִּי-אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל-אָבִי וְהַנְעֵר אֵינְנוּ אֶתִּי

פֶּן אֲרֹאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמָּצֵא אֶת-אָבִי:

וְעַתָּה כְּבֹאִי אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וְהַנְעֵר אֵינְנוּ אֶתְנוּ וְנִפְשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ:

וְהִיָּה כְּרֵאוֹתוֹ כִּי-אֵין הַנְעֵר וּמָת

וְהוֹרִידוּ עֲבָדֶיךָ אֶת-שִׁיבַת עַבְדְּךָ אֲבִינוּ בִּיגּוֹן שְׂאֵלָה:

Judah offers himself.

כִּי עַבְדְּךָ עָרַב אֶת-הַנְעֵר מִעַם אָבִי לֵאמֹר

אִם-לֹא אָבִיאֲנוּ אֵלֶיךָ

וְחִטָּאתִי לְאָבִי כָל-הַיָּמִים:

וְעַתָּה יִשְׁבֶּנָּא עַבְדְּךָ תַּחַת הַנְעֵר עֶבֶד לְאֹדְנִי וְהַנְעֵר יַעַל עִם-אָחִיו:

...That the sons of the hated wife should have come to terms with the father's attachment to Rachel ("my wife") and her children is enough to promise an end to hostilities and a fresh start. That the second of these children should enjoy his brothers' affection is amazing. But that Judah should adduce the father's favoritism as the ground for self-sacrifice is such an irresistible proof of filial devotion that it breaks down Joseph's last defences. (Sternberg, *Poetics*, 308)

כִּי-אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל-אָבִי וְהַנְעֵר אֵינְנוּ אֶתִּי

פֶּן אֲרֹאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמְצֵא אֶת-אָבִי:

וַיְהִי כִּי עָלִינוּ אֶל-עַבְדְּךָ אָבִי וַנִּגְדֹּלּוֹ אֶת דְּבָרֵי אָדֹנָי:

וַיֹּאמֶר אָבִינוּ שָׁבוּ שְׁבֵרוּ-לָנוּ מֵעַט-אֶכֶל:

וַנֹּאמֶר לֹא נוֹכַל לָרֶדֶת

אִם-יֵשׁ אַחִינוּ הַקָּטָן אִתָּנוּ וַיֵּרְדְּנוּ

כִּי-לֹא נוֹכַל לְרַאוֹת פְּנֵי הָאִישׁ וְאַחִינוּ הַקָּטָן אֵינָנוּ אִתָּנוּ:

וַיֹּאמֶר עַבְדְּךָ אָבִי אֵלֵינוּ אַתֶּם יְדַעְתֶּם כִּי שְׁנַיִם יִלְדָה-לִּי אִשְׁתִּי:

Jan Joosten, *Biblical Rhetoric as Illustrated by Judah's Speech in Genesis 44.18-34*. JSOT Vol 41.1 (2016); 15-30.

Judah tells the minister [Joseph]: 'Our father said to us: **"You know that my wife bore me two sons"** – he said that to us, ten sons of a different wife, but still we love him and worry about him. That is the way one should behave toward one's family.' By telling the story, Judah draws the minister into the family circle. It is almost as if Judah wishes to suggest to the minister that he too is a member of the family. By introducing a 'third party', Judah tries to develop a personal relationship with a stranger. The strategy is not based on logic. But we can fill its strength.

וּלְקַחְתֶּם גַּם-אֶת-זֶה מֵעַם פְּנֵי וְקָרְהוּ אֶסּוֹן

וְהוֹרְדֶתֶם אֶת-שִׁיבְתִי בְרַעַה שְׂאֵלָה: